

[Indenrigsministeren.]

ét. Der har jo ikke været divergerende opfattelser med hensyn til selve lovforslaget og dets indhold.

Næsten alle ordførerne har omtalt navnet på disse hospitaler, og det kan jo være til gensidig trøst, at jeg må sige, at min begavelse har heller ikke slået til til at finde et bedre navn, så vi har ikke noget at lade hinanden høre i den sag. Men det er sikkert noget helt andet, der er kernen i dette spørgsmål, nemlig det, som det ærede medlem fru Ayoë Herbøl var inde på, at en sindssygdom jo er en sygdom som andre sygdomme; det er den indstilling, befolkningen skulle have; det er her, tampen brænder. I dette tillælde er det altså ikke de sindssyge, der har en vrangforestilling, det er den almindelige befolkning, der har en vrangforestilling, og det er den, vi skulle have udryddet. Hvis vi kan få den udryddet, er det omtrent lige meget, hvilket navn vi giver hospitalerne, så kunne vi også udmærket beholde det hidtidige navn. Nu kan man jo lægge hovederne i blød i udvalget og se, om man kan finde på noget godt på dette område. Men lad mig understrege, at det altså er indstillingen til disse sygdomme, der skal ændres; derfor tror jeg ikke, det vil være rigtigt at kalde hospitalerne for nervehospitaler eller lignende, og der er desuden en ret betydelig forskel på nervesygdomme og sindssygdomme. Ved sindssygdomme er det personligheden, der går i opløsning, ved nervesygdomme drejer det sig om mennesker, der ikke tåler den overbelastning, de kommer ud for. Altså, vi må erkende, at vi står over for et område med hensyn til helbredelse af sindssygdomme, hvor forskningen er ret ny, og hvor vi forhåbentlig kan forvente gode resultater også i de kommende år, netop når vi får muligheder for en god behandling på alle hospitalerne.

Så har man rejst enkelte andre spørgsmål. Det ærede medlem hr. Bøgholm nævnedes beskæftigelsesterapien, og det er sikkert en af de ting, vi må regne med at have vor opmærksomhed henvendt på i den kommende tid.

Også plejepersonalet og dets boliger er naturligvis en af de ting, vi må tænke på. De mennesker, der arbejder på dette felt,

trænger naturligvis i særlig grad til gode boligforhold.

Der har været talt en del om lovens, jeg vil kalde dem § 5-afdelinger, altså psykiatriske afdelinger ved andre hospitaler, enten de nu oprettes som rent statslige eller som kommunale afdelinger. Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Peter Jørgensen nævnedes, at de kan naturligvis ikke gå i stedet for de egentlige sindssygehospitaler, og det er heller slet ikke tanken. Men de kan alligevel have deres store betydning, og det er derfor, man har foreslået dem.

Det ærede medlem hr. Marius Buhl spurgte om, hvor man havde tænkt sig disse afdelinger anbragt. Det er naturligvis rigtigt, som det ærede medlem hr. Bøgholm sagde, at man i så henseende i høj grad må tage geografiske hensyn. Tager man de egentlige sindssygehospitals beliggenhed i betragtning, er der naturligvis visse egne, som man må sige er lidt dårligt betjent som følge af deres beliggenhed o. s. v., og disse egne må man vel i særlig grad tage hensyn til i denne forbindelse.

Der vil naturligvis fra mange sider blive fremsat ønske om at få en sådan afdeling placeret, og derfor skal jeg ikke sige noget som helst om, hvor vi kan tænke os at have dem liggende. Jeg kan dog sige så meget, at for nogen tid siden — det ligger vist et år tilbage eller måske lidt mere — har der været en henvendelse fra Thisted om, at man kunne tænke sig at få en sådan afdeling deroppe, og jeg kan herom sige, at ud fra et geografisk synspunkt er det netop et af de steder, der kan tænkes at komme i betragtning. Mere tror jeg ikke jeg behøver at sige; man vil se på, hvor der foreligger et vist udækket behov. Jeg kunne måske også nævne et sted som Bornholm, hvis beliggenhed gør, at man kunne tænke sig netop derovre at oprette en sådan afdeling, enten rent statslig eller kommunal, det skal jeg ikke nærmere uddybe.

Hvad angår tempoet for udbygningen af sindssygeevæsenet, er det ikke fastlagt så nøjagtigt her i lovforslaget. Det er en rammelov, og den er fremsat i så god tid, at vi gerne skulle undgå det, som finansudvalget undertiden bebrejder ministerier og folketinget, nemlig at man ikke i tide er kommet med et lovforslag, således at om-